

ÇAĞRI

Çağrı

Görünmez Komite
(2003)

İçerik

Önerme I 1

Önerme II 11

Önerme III 20

Önerme IV 31

Önerme V 42

Önerme VI 53

Önerme VII 64

Önerme I

Uygarlığın zaferinde hiçbir şey eksik değil.
Ne siyasi terör, ne duygusal yoksulluk
ne de evrensel kısırlık.

Çöl daha fazla genişleyemez:
Artık her yerde, ama yine de derinleşebilir.

Felaketin belirtileri ile yüzleşenler arasında
öfkeli olanlar, dikkat kesilenler, kınayanlar ve
örgütlenenler var. Bizler örgütlenenlerin
arasındayız.

Şerh

Bu çağrı sadece bizi duyanlar için; kanıtlamaya girişmek, tartışmak ya da birilerini ikna etmeye çalışmak söz konusu olmayacak. Burada doğrudan apaçık ortada olandan söz edeceğiz. Mantık yürütmek ya da nedensellik öncelikli meselemiz değil. Apaçık ortada olan, algılanabilir olandır ve gerçekliğin alanıdır.

Her dünyanın apaçık bir gerçekliği vardır.

Apaçık gerçek ya yaygın biçimde kabul edilir, ya da ayrıştırır. Ondan sonra iletişim yeniden mümkün olur, artık var sayılan değil, yeni baştan inşa edilmesi gereken iletişim.

Bizi oluşturan bu apaçık gerçekler açısından şüphe duymaya, kaçınmaya, onu gizleyip kendimize saklamaya alıştırdık. Dersimizi o kadar iyi öğrendik ki, haykırmak istesek kelimeleri bulamıyoruz.

Hüküm süren düzene gelince, herkes onun neden ibaret olduğunu biliyor: Ölmekte olan bir toplumsal sistemin, kendi keyfiliğini meşrulaştırmak için elinde idame etme kararlılığından, bu saçma ve bunakça inattan başka hiçbir şeyinin olmadığını; İster küresel ister ulusal olsun, polisin, hizaya gelmeyen herkesi yok etme serbestliğine sahip olduğunu; Kalbinden yaralı uygarlığın, başlattığı sonsuz savaşta karşısına kendi sınırlarından başka hiçbir şeyin çıkmadığını; Çoktan bir yüzyılı geride bırakmış bu bodoslama uçuşun, sıklığı gittikçe artan felaketlerden başka hiçbir şey yaratmadığını; İnsan yığınlarının bu düzenle ancak yalanlarla, sinizmle, acımasızlaşmayla ve ilaçlarla başa çıktığını;

– hiç kimse, bunların hiçbirini bilmezlikten gelemez.

Mevcut felaketi durmadan –farklı ölçülerde müsamahayla– tasvir ederek kendini oyalamak, şunu demenin bir başka yolu: “elden bir şey gelmez”; alçaklık ödülü de gazetecilerin: her sabah, bir gün önce farkına vardıkları sefaleti ve yozlaşmayı yeni keşfetmiş gibi yapanların...

Ama şu an asıl çarpıcı olan, imparatorluğun kibiri değil, karşı-saldırının zayıflığı. Dev bir felç gibi. Kitlesele felç. Bazen –hâlâ konuştuğunda– yapılacak hiçbir şey olmadığını söyleyen, bazen de –sınırları zorlandığında– “yapılacak çok şey var” diyen kitle. İkisi de aynı şeyi demeye geliyor. Bir de, bu felcin sınırlarında, “ne olursa olsun, bir şeyler yapmalı” diyen eylemciler var.

Seattle, Prag, Cenova, küreselleşme ve GDO karşıtı hareket ya da işsizler hareketi...

Biz kendi rolümüzü oynamış, bu mücadelelerde yerimizi almıştık; ama kesinlikle ATTAC⁽¹⁾'ın ya da Tute Bianche⁽²⁾'nin yanında değil.

Protesto halayı bizi daha fazla oyalayamıyor. Geçen 10 yılda, hala genç olanların ağızlarından Marksizm-Leninizm'in kalın kafalı monologlarını dinledik. En saf anarşizmin, kendi kavrayamadığı şeyi de yadsıdığını gördük. En can sıkıcı ekonomizmin –ki Le monde Diplomatique⁽³⁾ buna örnektir- en popüler din oluşunu gördük. Ve küresel solun hezimet karşısında tek alternatif olarak Negriciliğin kendini empoze ettiğini gördük.

Militanlık her yerde, kendini tüketene dek çürük yapılarının ve iç karartıcı ağlarının inşasına geri döndü.

(1) Association pour la Taxation des Transactions financière et l'Aide aux Citoyen: Mali İşlemlerin Yurttaşlar Yararına Vergilendirilmesi Derneği. Sol eğilimli gruplardan oluşan, Fransada bir dönem küreselleşme karşıtı hareket içinde çok etkili olan reformist kuruluş.

(2) Beyaz Tulumlar: İtalyada 1994-2001 yılları arasında etkin olan "Ya Basta Association" çıkışlı militan bir hareket.

(3) 1954'de Hubert Beuve-Méry'nin kurduğu solcu anti-kapitalist bir gazete. Mouvement des Entreprises

Polisler, sendikalar ve diğer gayri resmi bürokrasi-lerin kısa süren “ küreselleşme karşıtı hareketi” parçalaması 3 yıldan fazla sürmedi. Onu kontrol altına almak için. Hepsi de birbirinden kazançlı ve steril, ayrı “mücadele alanları”na bölmek için. Bu zamanlarda, Davos’tan Porto Alegre’ye, MEDEF⁽⁴⁾’ten CNT’ye kadar, kapitalizm ve anti-kapitalizm ufuk yokluğuna işaret ediyor. Felaketi idare etmekten ibaret olan aynı güdük gelecek.

Nihayetinde, bu hakim perişanlığın karşısında başka bir perişanlık var; tek farkı, yeteri kadar iyi donanımlı olmaması. Her yerde aynı dangalak mutluluk fikri. Korkuyla felç edilmiş aynı iktidar oyunları. Bi-reyi zararsız hale getiren aynı yüzeysellik. Aynı duygusal cehalet. Aynı çoraklık.

Biz bu günlerin çorak bir çöl olduğunu söylüyoruz ve bu çöl sürekli olarak derinleşiyor. Bu şiirsel bir edebiyat oyunu değil, bariz bir gerçek. Özellikle diğerlerini de besleyen bir gerçek. Bilhassa felaketle ilgili bütün o protestolardan, kınamalardan ve abuk subuk konuşmalardan kopuş.

⁽⁴⁾ Mouvement des Entreprises de France. Fransa işverenler sendikası.

Ve her kim kınıyorsa, kendisini muaf tutuyordur.

Her şey, bir patronun hükmetmek için mal biriktirdiği gibi solcuların ayaklanmak için nedenler biriktirmesiyle açığa çıkıyor. Sanki aynı hazzı alıyorlar.

Çöl dünyaların gitgide nüfuzsuzlaştırılmasıdır. Çöl, sanki bu dünyadan değilmişiz gibi yaşamaya uyum sağlama alışkanlığımızdır. Çöl, insanların aralıksız, kitlesel ve programlı olarak proleterleştirilmesindedir. Kimsenin sefaletin iyice yayıldığını hissetmiyormuş gibi görüldüğü Kaliforniya'nın giderek artan sayıdaki banliyölerinde mevcut olduğu gibi.

Zamanımızın çölünün algılanamıyor oluşu, onu daha da korkunçlaştırıyor.

Bazıları bu çölü adlandırmaya çalıştılar. Bir dış unsurun eylemi olarak savaşılmaması yerine, bir ilişkiler bütünü olarak savaşılmamasına işaret ettiler. Gösteriden, biyo-iktidardan veya imparatorluktan bahsettiler. Ancak mevcut kafa karışıklığına tuz-biber ekmekten çok da öteye götüremediler.

Gösteri, kitle iletişimi için basit bir kısaltma değildir. Her şeyin bizi durmaksızın kendi imgemize geri götürdüğü zulüm de gösteridir.

Biyo-iktidar sosyal güvenlikle, refah devleti yada ilaç endüstrisi ile eşanlı değildir; güzel vücutlarımızı korumak için gösterdiğimiz özende de rahat bir yuva bulur kendine, başkaları kadar kendimize karşı fiziken yabancılaşmamızda da...

İmparatorluk dünya dışı bir varlık yada küresel çapta devletlerin, finans ağının, teknokratların ve çokuluslu şirketlerin dünya çapında kurdukları bir komplo değildir. İmparatorluk hiçbir şeyin gerçekleşmediği her yerdedir. Her yerde akış halindedir. Normal durumun hüküm sürdüğü her yerde.

Düşmanı, bizi zapteden bir ilişki olarak hissetmek yerine, karşımıza çıkan bir özne gibi gördüğümüz için, kendimizi kapatılmaya karşı mücadeleye hapsediyoruz. “Alternatif” adı altında hâkim ilişkilerin en berbatını yeniden üretiyoruz. Bizatihi metaya karşı mücadeleyi bir meta gibi satmaya başlıyoruz. İşte anti-otoriter mücadelenin otoriteleri, şovenist

feminizmler ve anti-faşist linçler böyle peyda oluyor.

Her an, bir durumun içinde yer alıyoruz. Bir durumun içerisinde öznelere ya da nesnelere yoktur –ben ve başkaları, arzularım ve nesnelere yoktur– sadece bir ilişkiler toplamı vardır, durumu yatay geçen akışlar toplamı.

Her durumu sadece kontrol etme niyetinde olmayan, daha da beteri, mümkünse hiçbir durum olmamasını garanti altına almaya çalışan bir genel bağlam var – adına ister kapitalizm, uygarlık, imparatorluk vs. deyin. Sokaklar ve evler, dil ve duygulanımlar, ve hepsinin ritmini belirleyen dünya çapındaki tempo, sırf bu amaca göre planlandı. Her yerde farklı dünyalar birbirlerine teğet geçmeye veya birbirini görmezden gelmeye ayarlıdır. “Normal durum”, artık bu durumun yokluğudur.

Örgütlenmek demek: mevcut durumdan dışarı çıkmaktır ve sırf onunla karşı karşıya gelmek değil. Onun içerisinde taraflar tutmaktır. Gereklili olan maddi, duygusal ve politik dayanışmayı örmektir.

Herhangi bir işletmede, herhangi bir fabrikada yapılan grevde olan budur. Her çetenin yaptığı budur. Her devrimci ya da karşı-devrimci grubun yaptığı budur. Örgütlenmek: duruma içerik kazandırmak demektir. Onu gerçek ve somut kılmak.

Hakikat kapitalist değildir.

Bir durum içerisindeki konum, ittifaklar oluşturmayı ve bu amaçla bir dizi iletişim hattı kurmayı, daha geniş bir dolaşım hattı kurmayı gerektirir. Buna karşılık bu yeni bağlantılar durumu yeniden yapılandırır. Şu an içinde bulunduğumuz durumu “Küresel İç Savaş” olarak adlandırıyoruz. Zira artık karşıt güçler arasındaki çatışmayı sınırlandıracak hiçbir şey yok. Yasalar bile... ki zaten o da genelleşmiş çatışmanın biçimlerinden bir tanesi.

Burada konuşan “biz”, bir grubun “biz”i gibi sınırları çizilebilir, yalıtılmış bir biz değil. Bir konumun biz’i. Zamanımızda bu konum, kendini çifte bir kopuş olarak kuruyor : önce kapitalist değer biçme sürecinden kopuş, ardından parlamento dışı vs. yollarla imparatorluğa salt muhalefetin yol açtığı kısırlık-

lardan, dolayısıyla soldan kopuş. Burada “kopuş”, fiilen iletişimi reddetmektense, fiiliyata geçirildiğinde düşmanın elinden gücünün büyük kısmını alacak yoğunlukta iletişim biçimleri benimsemek anlamına geliyor. Kısaca söylemek gerekirse, böyle bir konum, Kara Panterler’in, Alman Autonomien’in kolektif kantinlerinin, İngiliz neo-Luditlerin ağaçevlerinin ve sabotaj sanatlarının, radikal feministlerin özenli kelime seçimlerinin, İtalyan otonomcularının kitlesel olarak hayata geçirdikleri “indirim eylemlerinin” ⁽⁵⁾ ve 2 Haziran Hareketi’nin silahlı neşesinin hücum gücünü temel alır..

Artık bizim için, politik olmayan bir dostluk geçerli değil.

⁽⁵⁾ İtalyada 1970’lerde, temel tüketim mallarından elektrik ve toplu taşıma gibi kamu hizmetlerine kadar pek çok alanda zamlara karşı çıkmak üzere kitlesel katılımı gerçekleştirilen ödeme yapmama eylemleri.

Önerme II

Kontrolün sınırsız yükseliş, sistemlerin öngörülebilir bozulmalarına karşı ümitsiz bir çare arayışıdır. Siyasi kimliklerin bilinen dağılımlarının hiçbiri felaketi bir çözüme taşıyamayacaktır.

O nedenle, onlardan el çekerek başlıyoruz. Hiçbir şeye itiraz etmiyoruz, hiçbir şey talep etmiyoruz. Bizler kendimizi birer güç, fiziki bir güç, Küresel İç Savaş içerisinde otonom bir fiziki güç olarak ortaya koyuyoruz.

Bu çağrı, kendi gerekli temellerini ortaya çıkarmaktadır.

Şerh

Fransa'da yeni bir kitle dağıtma silahı, olan bir çeşit ağaçtan yapılan parça tesirli el bombası deneniyor. Oregon'da trafiği bloke eden göstericilere 25 yıl mahkumiyet verilmesi tasarlanıyor. İsrail ordusu kent kontrolünde en göze çarpan uzman haline geliyor; tüm dünyadan uzmanlar huzuru bozanların

bertaraf edilme metotlarına -her biri zorlu ve kur-nazca- ve son bulgulara hayran kalıyorlar. Yarala-ma sanatı -yüzlercesini korkutmak için birini yara-la!- yeni bir biçime bürünmüş görünüyor. Ve sonra, tabii ki, terörizm dedikleri. Yani, “bir veya birden fazla ülkeye, onların kurumlarına veya toplumlarına karşı bir birey veya grup tarafından gerçekleştirilen herhangi bir saldırı ve bir ülkenin siyasi, ekonomik veya sosyal yapılarını tehdit etmeyi ve-ya- ciddi şe-kilde zarar vermeyi veya yok etmeyi amaçlamak.” Bu Avrupa Komisyonunun tanımı. Bugün Amerika Birleşik Devletleri’nde tutuklu mahkumların sayısı çiftçilerin sayısından daha fazla.

Yeniden düzenlenmiş olduğu ve gitgide yeniden zapt edildiği için, kamusal alan kameralarla son şeklini almış durumda. Gözetim şimdi sadece mümkün de-ğil, özellikle kabul edilebilir hale getirilmiş durum-da. Her türden şüpheli listesi departman departman dolaşüyor ve bizler bunların makul kullanımını ne-redeyse hiç anlayamıyoruz. Polis tarafından koru-nan, paramiliter çeteler bir zamanlar dedikodular ve muhbirlerle tuttukları pozisyonlarını başka bir çağın figürleriyle değiştirdiler.

O insanlardan birisi olan ve tam karşı tarafta yer alan CIA'in eski başlarından birisi Le Monde'de şöyle yazdı: "Terörizme karşı savaştan daha riskli olanı, Soğuk Savaş'ın -veya Üçüncü Dünya Savaşı- arkasından geldiği Birinci ve İkinci Dünya Savaşı esnasında, 20.yüzyıl boyunca uğruna ter dökmüş olduğumuz liberal uygarlığı, onun inşasını ve savunmasını tehdit eden dünyanın diğer bölgelerine [Araplar ve Müslümanlar] yönelik demokrasinin genişletilmesidir."

Bu bizi şaşırtmadı; hiçbir şey bizi gafil avlayamaz veya yaşama karşı hislerimizi radikal olarak değiştiremez. Bizler yıkımın içinde doğduk ve onunla tuhaf ve iyi bir alışkanlık ilişkisi geliştirdik. Hatta neredeyse yakın bir dostluk. Hatırlayabildiğimiz kadarıyla, Küresel İç Savaş dışında herhangi bir haber yok. Biz, hayatta kalanlar- hayatta kalan makineler-olarak yetiştik. Yaşamın sürekli devam etmeye dayandığı fikriyle yetiştirildik; aynı şekilde yürüyen, sırayla tökezleyen ve ezilen diğer bedenler arasında ezilene dek aldırmadan yürüyerek. Sonunda, çağımızın tek yeniliği bunların hiçbirinin artık gizlenemeyeceğidir ki, herkes bunu bir anlamda zaten biliyor.

Birçok insan, solun ya da radikal solun veya bilinen siyasi güçlerin, olayların bu gidişine neden karşı koyma gücünde olmadığını merak ediyordur. “Bizler halen demokratik bir düzende yaşıyoruz, değil mi?” Bunu uzun zamandır merak ediyorlar. Geleneksel politikanın çerçevesi içerisinde ifade edilen hiçbir şey çölün ilerleyişini engelleyemeyecek, çünkü geleneksel politika çölün bir parçasıdır.

Bunu söylüyorsak, liberal demokrasinin panzehiri olarak ekstra parlamenter politikaları savunduğumuz için değil. Fransa’da bulunan tüm sosyal adalet kolektifleri ve sosyal hareketler tarafından bir kaç yıl önce imzalanmış olan “Biz Soluz” adlı popüler manifesto, 30 yıldır ekstra parlamenter politikaların işletildiği mantığı yeterince ifade ediyor: “İktidarı ele geçirmek istemiyoruz, devletten kurtulmak istemiyoruz vs. Gerçekten istediğimiz yasal temsilciler olarak tanınmak.”

Klasik politika kavrayışının hüküm sürdüğü yerde, aynı acizlik felaketin karşısında da hüküm sürer. Netice itibariyle uzlaştırılabilir çeşitli kimlikler arasında bu acizliğin geniş bir şekilde dağılması

acizliğin kendisinde herhangi bir şeyi değiştirmeyecektir. Anarşist Federasyon'dan anarşistler, konye komünistleri, ATTAC'dan Troçkistler ve meclis üyeleri aynı uzvun parçalarıdır; aynı çölü yayarlar.

Politika, onlar için, erkekler arasında sabit, söylenmiş, yapılmış ve karar verilmiş olandır. Tüm insan türünü kendi alemlerinden soyutlayarak bir araya getiren, ideal politik durumu yaratan meclis her birini bir araya getirir. Ekonomi, ekonomik alan, mantıken şöyle devam eder: meclisin dışında kalan, politik olmayan olarak tanımlanan ve sonra aile, iş, özel hayat, boş zaman, hobi, kültür vs. haline gelen her şeyin yönetimi hem bir zorunluluk hem de imkansızlıktır.

İşte bu klasik politika tanımının çölü nasıl genişlettiğini anlatır: insanları kendi dünyalarından soyutlayarak, kendi algısal dünyalarını oluşturdukları ve onlara kendi öz varlıklarını verdikleri şeylerin, alışkanlıkların, fetişlerin, duyguların, mekanların, dayanışmaların ağından koparmak.

Klasik politika bedenlerin bir tiyatro sahnesi olma-

dan ihtişam içerisinde sahnelenmesidir. Ancak politik bireylerin oluşturduğu teatral meclisler çölün kendisini kötü bir şekilde gizler. İnsan ve insan olmayan varlıkların bileşiminden başka bir insan toplumu yoktur. Alemlerin, ortamların çokluğu vardır. Paylaşıldığı için çok daha fazla gerçek olan alemler vardır. Ve bunlar bir arada varolur.

Politika, gerçekte, farklı alemler arasındaki etkileşimdir, uyumlu olanlar arasında ittifak ve uzlaşmaz olanlar arasındaki çatışmadır.

Bu nedenle, son 30 yılın merkezi politik gerçeğinin gözden kaçmış olduğunu söylüyoruz. Çünkü, bu, bir devrimi politik kıvama getirmeden ona politik denemeyeceği gibi derin bir gerçeklikte meydana gelmiştir. Çünkü gerçekliğin bu seviyesi, ayrıca uyulaşmazlığın neyin gerçeklik olduğu neyin olmadığı arasındaki ayrıntılarına girildiği yerdir. Bu merkezi önemdeki gerçek Varoluşsal Liberalizmin zaferidir. Herkesin dünyaya uyumlu olmasının asıl doğal olan olarak grldğu gerçeği herkesin kendi hayatı olduğu fikrine dayanmaktadır. Böyle bir yaşam iyi veya kötü gibi bir dizi seçimden oluşur.

Herkes, kendisini bir takım nitelik ve özelliklerle ve bu özelliklerin sürekli olarak dengelenmesi yoluyla eşsiz ve yeri doldurulamaz bir varlık olarak tanımlayabilir. Sözleşme bireyler arasındaki ilişkileri yeteri kadar temsil eder ve saygı tüm erdemi temsil eder. Dil hiçbir şeydir ancak bir karara varmanın aracıdır. Böylelikle gerçekte, dünya bir tarafta şeyleri yönetenlerden, diğer tarafta da kendilerinin yönetilmelerine izin veren ve kendilerini şeylere dönüştürmek gibi acınası eğilimleri olan bencil bireylerden oluşan bir okyanustan oluşmaktadır.

Elbette ki, kinizm⁽⁶⁾ Varoluşsal Liberalizmin sonsuz klinik testlerinin imkanlar dahilindeki araçlarından sadece birisidir. Bu ayrıca, depresyonu, ilgisizliği, bağışıklık sisteminin zayıflığını (her bağışıklık sistemi doğal olarak kolektiftir), sahtekarlığı, hukuki olarak taciz edilmeyi, kronik hoşnutsuzluğu, sevgisizliği, tecridi, vatandaşlık illüzyonunu ve cömertliğin kaybını içerir.

Varoluşsal liberalizm, kendi çölünü o kadar güzel yaymıştır ki, en samimi Solcular ütopyalarını tam anlamıyla onun kavramlarıyla ifade etmektedirler.

⁽⁶⁾ Kuşkuculuk

Evian'daki G8 zirvesine karşı Alternatif, Anti-kapitalist ve Savaş Karşıtı Köy'ü organize edenlerin kaleme aldığı 'Kapitalizm ve Ücretli Emek Lağvedilmiş Olacak!' başlıklı bir metinde şöyle ifade ediliyor: Herkesin kendi katkısını vereceği ve kendi ihtiyaçlarını bundan karşılayacağı eşitlikçi bir toplumu yeniden inşa edeceğiz. Bireysel arzulara göre olduğu sürece, herkes emeğine göre tüketirse, katkıda bulunmaya hazır olunması eşitlikçi olabilirdi. Doğal olarak, herkes sarf ettiği emeğe değer biçme metodunu yeniden tanımlamak zorunlu olacaktır." İşte İmparatorluğun zaferine giden anahtar: gölgelerde kalmayı, manevraların olduğu yerlerde, belirleyici bir mücadele verdiği sahada sessizliğe bürünmeyi ki, bu hisleri maniple ederek, kavranabilir limitleri tanımlayarak başarmaktır. Bu şekilde, herhangi bir savunmayı önleyerek anında aksatır ve bir karşı saldırı fikrini bozar. Zafer, bir militanın zorlu bir Politik Çalışma gününün sonunda bir aksiyon filminin karşısına çöktüğünde kazanılır.

Militanlar, bizim klasik politikaların can sıkıcı ritüellerinden çekildiğimizi gördüklerinde - genel meclisler, toplantılar, müzakereler, protestolar, talepler

— bizim çalışmaktan, kimliklerden, emeklilikten veya seyahat özgürlüğünden bahsetmektense somut alandan bahsettiğimizi duyduklarında, bize acıma duygusuyla bakarlar. Muhtemelen şöyle diyeceklerdir: “Sefil adamlar....kendilerini azınlık politikalarına hapsediyorlar, kendi gettolarına çekilmişler ve mücadelenin genişlemesinden vazgeçmişler. Hiçbir zaman bir hareketin parçası olmayacaklar.” Ama biz tam aksini düşünüyoruz: kendilerini dillerinden sahte nesnellik alarak azınlık politikalara hapsedenler asıl onlar, tekrardan ve retorikten öte başka bir şeye yoğunlaşmayanlar onlar. Halkın dertlerinden bahsederlerken; işsiz kişilerden yasadışı göçmene, grevciden fahişeye ulaşmaya çalıştıklarında kendilerini hiç riske atmazlar. Üstü örtülü küçümsemeleri her zaman oradadır. Mücadeleyi genişletme arzuları oraya çoktan ulaşanlardan ve hepsinin ötesinde, birlikte yaşamaktan ödü patladıklarından kaçmanın bir yolundan başka hiçbir şey değildir. Sonunda, duyarlılığın politik anlamını kabul etmeye isteksiz olanlar, kendi acınası itici güçleri olarak aşırı duygusallığa bel bağlarlar. Sonuç olarak bizler geniş ve gevşek bir ağdansa küçük ve sıkı bir çekirdek yapıdan başlamayı tercih ediyoruz. O omurgasızlık bize yeterince tanıdık zaten.

Önerme III

Durumun aciliyetine, anında yanıt vermeye çalışanlar yalnızca boğulmaya katkıda bulunuyor.

Müdahalelerinin ve galeyanlarının tarzı politikalarının arka planlarını açık ediyor.

Bize gelince, durumun aciliyeti, her halükarda yaşanamaz hale gelmiş olan yasallığa veya meşruluğa önem vermekten bizi özgürleştiriyor.

Bütün genişliğiyle muzaffer bir devrimci hareket yaratmanın bir nesil alabilecek olması geri çekilmemize neden olmuyor. Sükunetle bunun üzerine düşünüyoruz. Varoluşumuzun ve eylemlerimizin suçlu doğasını sükunetle kabul ettiğimiz gibi.

Şerh

Aktivizmin ayartıcılığını biliyoruz ve ona aşınayız.

Karşı zirveler, tahliyelere, yeni güvenlik yasalarına ve yeni hapishanelerin inşasına karşı kampanyalar,

işgaller, No-Border (Sınırlara Hayır) kampları; tüm bunlardan oluşan geçit törenleri. Etkinliğin aynı dağılımına yanıt veren kolektiflerin ilerici dağılımı. Hareketlerin ardından koşmak.

Her seferinde altta yatan bir güçsüzlüğe geri dönme pahasına da olsa, gücümüzü belirli bir amaç için yapılmış ilkelerde hissetmek. Her kampanya için büyük bir bedel ödemek. Sahip olduğumuz bütün enerjiyi emmesine izin vermek. Ardından bir diğerine geçmek, her seferinde nefessiz, daha yorgun, daha üzgün olmak.

Ve biraz biraz, talep ederek, kınayarak, dahil oluşumuzun temeli olduğu varsayılan, bizden akıp geçen aciliyetin doğasını fark etmekten aciz kalıyoruz.

Aktivizm, ilk refleks. Mevcut durumun aciliyetine standart cevap. Onlara karşı mücadele ettiğimiz zaman bile aciliyet adına daimi seferberlik hükümetlerimiz ve patronlarımızın bizi alıştırdığı şey.

Yaşam formları her gün yok oluyor; bitki ve hayvan türleri, insan deneyimleri ve yaşayan varlıklarla ya-

şam biçimleri arasındaki sayısız ilişki. Fakat aciliyet hissiyatımız bu yok oluşların hızından ziyade tersine döndürülememesine, hatta daha çok, çözümlü tekrar canlandırmadaki yetersizliğimize bağlı.

Aktivist kendini felakete karşı seferber eder. Fakat yalnızca onu geciktirmek için. Telaşı, dünyada kalan azıcık şeyi de tüketir. Aktivistin aciliyete cevabı aciliyet rejimine sadık kalır, ondan kurtulma yada onu kesme umudu olmadan.

Aktivist her yerde olmak ister. Makinenin çöküşünün ritmi nereye götürürse oraya gider. Her yere pragmatik yaratıcılığını, felakete muhalefetinin şenlikli enerjisini götürür. Hiç şüphe yok ki, aktivist işini sıkı yapar. Fakat bunu nasıl yapacağını ve beklemeden yaşanılabilir dünyalar kurmak için çözümlü ilerleyişini somut olarak nasıl engelleyeceğini düşünmeye hiçbir zaman adanmaz kendini.

Aktivizmi terk ediyoruz. Kuvvetini ona neyin verdiğini unutmadan: mevcut durumda belirli bir varlık göstermek. Onunla hareket etme rahatlığı.

Mücadeleyi kavramak için bir yol; ahlaki veya ideolojik bir açıdan değil, teknik ve taktik olarak.

Eski militanlık tam tersi bir örnek ortaya koyuyor. Çeşitli durumlarda militanların fikirsizlikleri hayret uyandırıcı. Cenova'dan şu manzarayı hatırlıyoruz: Troçkist LCR⁽⁷⁾'den 50 kadar militan “%100 Solda” yazılı kızıl bayraklarını sallıyorlardı. Hareketsiz ve zamansızlardı. Çevik kuvvet tarafından çevrilmiş bir şekilde önceden onaylanmış sloganlarını atıyorlardı. Bu esnada, birkaç yüz metre ötede, bazılarımız Carabinieri⁽⁸⁾'lerle çarpışıyordu, gaz kapsüllerini geri atıyor, mermi yapmak için kaldırım taşlarını söküyor, çöpte buldukları şişeleri ve ters çevrilmiş Vespa motosikletlerden alınan benzinle molotof kokteylleri hazırlıyorlardı. Bizim hakkımızda yorum yapmak durumunda kaldıklarında militanlar mace-raperestlikten, akılsızlıktan bahsettiler. Bahaneleri şartların uygun olmadığıydı. Bizler de, hiçbir şeyin eksik olmadığını, her şeyin orada olduğunu söylüyoruz - onlar dışında.

(7) Ligue Communiste Révolutionnaire (Devrimci Komünist Ligi)

(8) İtalya'da Arma dei Carabinieri adı ile anılan jandarma kuruluşudur.

Militanlıkta terk ettiğimiz şey, mevcut durumda yer almamaktır. Aktivistlerin onları mahkum ettikleri tutarsızlığı terk ettiğimiz gibi.

Aktivistlerin kendisi bu tutarsızlığı hissediyor. Bu yüzden de, periyodik olarak, büyüklerine, militanlara dönüyorlar. Onların stratejilerini, mücadele alanlarını, sloganlarını ödünç alıyorlar. Militanlıkta onlara çekici gelen kendilerinde eksik olan tutarlılık, yapı ve sadakat. Böylelikle aktivistler eski-yeni tartışmalara ve taleplere dönüyorlar - “herkese vatandaşlık,” “halkın özgür hareketi,” “vatandaşlık maaşı,” “ücretsiz toplu taşıma”.

Taleplerle ilgili sorun şu ki, ihtiyaçları iktidarın duyabileceği şekilde formüle ederek, bu ihtiyaçlar ve dünyadan hangi gerçek dönüşümleri istedikleri hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Nitekim, ücretsiz toplu taşıma talep etmek, bizim tatil yapma ve seyahat etme ihtiyaçlarımız hakkında bir şey söylememek ve sadece bizim bir yerlere ulaştırılmamız demek oluyor. Ek olarak, talepler sıklıkla gerçek çatışmaları maskeliyor. Ücretsiz toplu taşıma talep etmek kaçak kullanma tekniklerinin yayılımını

yavaşlatıyor, en azından bu belli muhitler için böyle. Halkın ücretsiz dolaşımına çağrı yapmak, yalnızca düzenli bilet kontrollerinden ve kaçak olarak toplu taşıma kullanma durumlarından uzak kalmak anlamına geliyor. Vatandaşlık maaşı için mücadele etmek, en iyi ihtimalle, kapitalizmden kurtulmanın onun en kötüsünü iyileştirmekten geçtiği yanılmasına kendimizi mahkum etmektir. Hangi biçimi alırsa alsın, çıkmaz hep aynı: seferber edilmiş öznel kaynaklar devrimci olabilir, fakat (radikal) reformist bir programa gömülü kalıyorlar. Reform ve devrim arasındaki alternatifin üstesinden gelmek bahanesiyle güncel bir belirsizliğe batıyoruz.

Mevcut felaket dünyanın aktif olarak yaşanmaz kılınması: İnsanların birbirleriyle ve çevreleriyle olan ilişkilerinden kalan ne varsa hepsinin bir nevi sistimli bir yıkımı. Eğer iktidarın teknikleri olmasaydı kapitalizm bütün gezegen üzerinde zafere ulaşamazdı, özellikle de politik teknikler ---- birçok çeşit teknik var: aletlerle ve aletsiz, bedensel veya söylemsel, erotik veya mutfakla ilgili, kontrol disiplinleri ve mekanizmaları...tekniklerin egemenliğini kınamanın bir anlamı yok. Kapitalizmin politik teknikleri

ilk olarak bir grubun, aynı harekette, geçimini ve varoluşunu üretmesi için gereken araçlarla olan bağılılıkları kırmaktan geçiyor. İnsan topluluklarını bin bir gayesi olan taşlardan ve metallere, bitkilerden, ağaçlardan, tanrılardan, cinlerden, vahşi veya evcil hayvanlardan, ilaçlardan ve psiko-aktif maddelerden, muskalardan, makinelerden, ve insanlarla birlikte varolan diğer bütün varlıklardan ayırmaktan geçiyor.

Tüm topluluğu mahvederek, grupları varoluş araçlarından ve bunlara bağlı bilgiden yoksun bırakarak: bütün ilişkilerin dolayımılayıcısı olarak metanın uygulanmasını dikta eden politik rasyonalite bu. Tıpkı cadıları --- bu tıbbi bilgileriyle birlikte destekledikleri görünür ve görünmez dünyalar arasındaki dünyalar anlamına da geliyor --- tasfiye etmek gerektiği gibi, bugün köylüler çokuluslu tarım şirketlerinin ve tarım politikalarının diğer örgütlenmelerinin sıkı kavrayışlarını sürdürmek adına kendi tohumlarını ekme yeteneklerinden vazgeçmek zorunda kalıyor.

Kapitalizmin bu politik teknikleri maksimum toplanma noktalarını günümüz metropollerinde buluyor.

Metropoller, en nihayetinde, yeniden sahiplenilecek hiçbir şeyin kalmadığı kesin olan arenalar. İnsanın yalnızca kendisiyle ilgili olduğu, diğer yaşam formlarından ayrı olarak sadece kendini yarattığı, onlarla buluşmadan yalnızca onlara çarptığı ve kullandığı bir çevre.

Bu ayrışmanın temelinde, bunu dayanıklı kılmak için, meta ilişkilerinin dışında yaşamak için yapılan en küçük, geçici bir deneme bile yasadışı yapılıyor. Yasallık alanı uzun zamandır yaşamı imkansız yapan ücretli emek veya kendi işini kurma, hayır işi veya militanlık gibi çeşitli sınırlamalarla birleşiyor.

Aynı zamanda bu alan gittikçe yaşanmaz hale geldikçe, gerçek yaşamı mümkün kılmaya katkı sağlayabilecek her şey bir suça dönüştürülüyor.

Aktivistlerin “Hiç Kimse Yasadışı Değil” dedikleri yerde biz tam tersini tanımalıyız: bugün tamamıyla yasal bir varoluş tamamıyla boyun eğen bir varoluştur.

Vergi kaçakçılığı, hayali istihdam, bilgi sızdırma,

sahte iflaslar, refah dolandırıcılığı, zimmetine geçirme, sahtekarlıklar, ve daha başka çeşitli aldatmacalar var. Uçakların bagajlarında sınırlar arasında seyahatler, şehir veya ülke içinde biletsiz geziler var. Kaçak seyahat ve market hırsızlığı metropollerdeki binlerce insanın günlük pratikleri. Ve de birçok bitki türünü koruyan yasadışı tohum ticareti var. Kapitalist dünya sisteminde daha birçok işlevsel yasa dışılıklar var. Bazıları hoş görülüyor, diğerleri cesaretlendiriliyor, ve diğerleri hala en nihayetinde cezalandırılıyor. Boş bir arazide doğaçlama gelişmiş bir bitki bahçesinin daha ilk hasatından önce bir buldozer tarafından dümdüz edilme ihtimali her daim mevcut.

Eğer birinin bir günde gezebileceği bütün alanları yöneten özel yasaların ve geleneksel düzenlemelelerin toplamını da hesaba katarsak, hiçbir yaşamın cezadan mahrum olacağı garanti edilemez. Yasalar, yönetmelikler ve adli kararlar her yaşamı cezalandırarak, kendi varlığını devam ettiriyor. Onlar için sadece söz konusu olan şu: birine kimin cezalandırılması gerektiği konusunda bir mektup yazmak.

Çölün büyüdüğü yerde bizi kurtaracak bir şeyin de büyüdüğünü iddia etmeye hazır değiliz. Bu çölü büyüten her şeyle bağını koparmayan hiçbir şey başarılı olamaz.

Herhangi bir ölçekte güç inşa etmenin vakit alacağını biliyoruz. Artık nasıl yapılacağını bilmediğimiz bir sürü şey var. Aslında, gelişmiş ülkelere dağılan modernleşmeden ve eğitimden fayda gören bizler kendi kendimize bir şeyler yapmaya gelince, nasıl yapacağımız konusunda zorlanıyoruz. Yalnızca dekorasyon için değil de yemek yapmak veya ilaç için bitki toplamak bile en iyi ihtimalle arkaik, en kötüyse hoş bir hobi olarak görülüyor.

Basit bir gözlem yapıyoruz: Eski dünyanın bu topraklarında yaşamak gibi basit bir gerçek sayesinde herkes belli bir miktar kaynağa, bilgiye ulaşabiliyor ve bunları birleştirip paylaşırabiliriz.

Mesele parayla ya da parasız yaşamak, çalmak ya da satın almak, çalışmak ya da çalışmamak değil, sahip olduğumuz parayı, geliştirmek zorunda olduğumuz özerkliğimiz için nasıl kullanacağımız.

Ve eğer çalışmaktansa çalmayı, veya çalmaktansa kendimiz için üretmeyi tercih ediyorsak saflık endişesinden dolayı değil. Çünkü meta akışlarına eşlik eden güç akışları, bizim ortak alanlardan faydalanmalarımızı belirleyen öznel talepler aşırı pahalı hale geldi.

Öngördüğümüzü ifade etmek için birçok uygunsuz yol olacaktır: ne kırsal alana gitmeyi ne de antik bilgiyi yeniden sahiplenmek ve biriktirmek istiyoruz. Ne yalnızca yöntemleri yeniden sahiplenmekle ne de bilgiyi yeniden sahiplenmekle ilgileniyoruz. Eğer aktivizm alanında sergilenen bütün bilgiyi, teknikleri, ve yaratıcılığı bir araya getirsek bile hala daha bir devrimci hareket elde etmeyiz. Bu geçicilik meselesi. Bir saldırının silinip gitmeden kendini devam ettirebileceği şartları yaratmak, bize onu sürdürme olanağını sağlayacak maddi dayanışmaları kurma meselesi.

Ortak bir maddi gücün oluşturulması olmadan devrimin olmayacağına inanıyoruz. Bu inancın anakronizmini⁽⁹⁾ görmezden gelmiyoruz. Hem çok erken hem çok geç olduğunu biliyoruz, bu yüzden vaktimiz var. Beklemeyi bıraktık.

⁽⁹⁾ (Yunanca) *áná* ana, “karşı” and *χρόνος* khronos, “zaman”. Anakronizm (tarih yanlılığı, zaman-bozum), herhangi bir olay ya da varlığın içinde bulunduğu zaman dilimi ile kronolojik açıdan uyumsuz olması.

Önerme IV

Geri dönüş noktasını, çölden çıkış yolunu, Kapitalin sonunu her kişinin ne düşündüğüyle nasıl yaşadığı arasındaki bağın yoğunluğunda belirliyoruz. Varoluşsal Liberalizm'in destekçilerinin aksine bunu özel bir mesele, bireysel bir konu, bir karakter sorunu olarak görmeyi reddediyoruz. Tam aksine, bu bağın paylaşılan alanların inşasına, etkili ortak yöntemlerin konulmasına dayalı olduğunun kesinliğinden başlıyoruz.

Şerh

Her gün herkes fikirlerle eylemler arasındaki bağ sormanın naif, günü geçmiş, katıksız ve basit bir kültür yokluğu olarak kabul etmeye itiliyor. Bunu bir semptom olarak görüyoruz. Bu, kamusal ve özel olan arasındaki ayrımın ve özünde modern Liberal yeniden izahın etkisinden başka bir şey değildir. Liberalizm, toplumun mevcut yapısına, kurumlarına ve Devletin gücüne doğrudan sonuçları olmadığı müddetçe her şeyin tolere edilmesi gerektiği, her şeyin düşünülebilir olduğu prensibini öne sürdü.

Toplum ve devlet kuralları kabul edildiği müddetçe her fikir kabul edilebilir; hatta ifade edilişi desteklenmelidir. Bir başka deyişle, prensipte bireyin düşünce özgürlüğü bütün olmalıdır, ifade özgürlüğü de pek tabii; fakat kolektif yaşamı etkilediği müddetçe fikrinin sonuç vermesini arzulamamalıdır.

Liberalizm bireyi icat etmiş olabilir, fakat onu en başından beri sakat icat etti. Kendisini, hiçbir zaman günümüzün insan hakları ve pasifist hareketlerinden daha iyi ifade etmemiş Liberal birey, bir şey kendisini adamadığı ve kesinlikle diğerlerine fikrini dayatmadığı sürece özgürlüğe bağlı olduğu varsayılır. Bugün “özgürlüğüm başkasının özgürlüğünün başladığı yerde biter” gibi aptal bir kural doğruluğu tartışılmaz bir hakikat olarak alınıyor. Hatta, Liberal fethin başlıca kolaylaştırıcılarından biri olmasına rağmen, John Stuart Mill talihsiz bir sonucun doğacağını fark etmişti. Kişi, gereğinden fazla yoğunlukta olmadığı ve özel hayatın sınırlarını aşmadığı ya da halkın ifade özgürlüğünü delmediği sürece, bir şeyi arzulamaya izinli olacaktır.

Varoluşsal Liberalizm olarak adlandırdığımız şey en temelinde ihanete yönelik zaruri bir eğilim taşımaktır. İhanet fikrinden kurtulmuş bir şekilde, bir tür düşük vites benzeri bir işleyişe almış durumdayız. Tuhaf ihanet fikrinden kurtulduğumuz zaman, bir çeşit birinci vitesin işleyişine alıştık.

Bu duygusal birinci vites, yetişkin oluşumuzu kabul etmenin bir garantisi. Bununla birlikte, en azimliler için, duygusal bir kendi kendini sınırlama serabı şüphe götürmez bir ideal. Nitekim, çocukluktan bu yana taşıdığı şüphesiz olan ve inanılmaya devam edilen sözleri tutmaya karar verenler için ihanet çok fazla.

Liberal öğretilerden biri de, kendi deneyimlerine bile, mülkiyet sahibi gibi hareket etmektir. Bu nedenle bir Liberal birey gibi davranmamak demek öncelikle mülkiyetlerine değer vermemektir. Ya da “mülkiyetlere” başka bir anlam verilmeli: bilhassa bana ait olan değil de, beni dünyaya bağlayan ve bana ayrılmamış olan şeyin ne mülkiyetle ne de bir kimlik tanımlamakla alakası var. (“ben yalnızca böyleyim” ve onun onaylanması “bu tam senin gibi”).

Bireysel mülkiyet fikrini reddetsek de, bağılıklara karşı bir şeyimiz yok. Benimseme ve tekrar benimseme sorusu bize uygun olanı, bu da kullanma, ihtiyaç, bir mekana ve dünyadaki bir ana bağılılık açısından yeterli olanı bilme sorusuna denk düşüyor.

Varoluşsal Liberalizm politik bir ideal olarak görülen Sosyal Demokrasiye uygun, kendiliğinden gelen etiktir. Statünü korumak için bir ilişkiden veya mücadeleden vazgeçtiğin zaman, daha iyi bir vatandaş asla olamazsın. Her zaman acısız olmayacak, fakat bu tam da Varoluşsal Liberalizmin etkili olduğu yer: yarattığı huzursuzluğa karşı tedavi olanaklarını bile sağlıyor. Uluslararası Af Örgütü'nü kontrol etmek, adil kahve ticareti, savaşa karşı gösteri, en yeni Michael Moore filmini izlemek, seni kurtaracak hareketler gibi maskelenen eylemsizliklerdir. Her zamanki gibi devam et; yani planlanan yerlerde yürüyüşe çık ve alışverişini yap, demek istiyorum. Fakat üstüne üstlük, ek olarak, vicdanını rahatlat; No Logo satın al, Shell'i boykot et. Bu, seni politik eylemin, esasında, çok şeye ihtiyaç duymadığı ve dahil olabileceğin konusunda ikna etmeli. Boyun eğişlerin alış ve satışında yeni bir şey yok, fakat sorun mevcut

karışıklıkta elle tutulur hale geliyor. “Başka Bir Dünya Mümkün”ün duamsı kültürü tüketici görgüsünden başka bir etikten bahsedilmesine çok az yer bırakıyor. Çevreci, yardımsever ve dayanışmacı kuruluşlar tam vaktinde genel huzursuzluğu kanalize ediyor ve böylelikle bu gidişatın devamına katkı sağlıyor, kişisel fiyat biçme, resmi doğrulama ve onun dürüstçe sağlanmış devlet yardımlarıyla; kısaca toplumsal faydalılığa tapınma. Hepsinden öte, artık düşman yok. En fazla, facialar olarak görülen problemler, suistimaller --- yalnızca gücün mekanizmalarının bizi koruyabildiği tehlikeler var.

Eğer Liberalizmin kurucularının takıntısı hizipleri⁽¹⁰⁾ etkisiz hale getirmek ise, bunun nedeni modern Devletin var olması için yasaklanması gereken bütün öznel unsurları birleştirmeleri idi. Bir hizipçi için, hayat aslında tam da şahsi felsefi hakikatin ve bunun nasıl açıklanacağıının gerekliliğidir - dünyevi şeylere ve olaylara yönelik belli bir eğilim, önemli olanı gözden kaçırmamak.

⁽¹⁰⁾ (Arapça: hizb) Bir siyasi partinin içinde, partinin izlemekte olduğu ana siyasi çizgiye karşı olan, ayrı bir teşkilat merkezi bulunan ve partinin çoğunlukla aldığı kararlara karşı savaştan parti içi grup, fraksiyon.

Özel ve kamunun Liberal yeniden tanımlanışıyla Toplumun (ve onun bağıntısı: Ekonomi) ortaya çıkmasında açık bir çakışma var. Hizipçi kolektif, kendi içinde, liberal toplumun “laf kalabalığı” tarafından atfedilen bir tehdittir. Zira bölücü bir örgütlenme biçimi. İşte burada modern Devletin kurucularının kabusu yatıyor: bütünden kendini koparan ve böylelikle sosyal birlik fikrini mahveden bir kolektivite kesiti.

Toplumun başa çıkamayacağı iki şey: **1)** bir fikir somutlaşabilir, yani bir kişinin hayatını nasıl geçirdiği ya da hayatını geçirdiği tutum açısından kişinin varoluşu üzerinde etkisi olabilir, ve **2)** bu somutlaşma yalnızca diğerlerine geçmeyip paylaşılabilir, komünize edilebilir. Kontrolü aşan herhangi bir kolektif tecrübe sözüm ona hizip denilerek kötülenecektir.

Metanın yaygınlığı kendini her yere soktu. Bu yaygınlık araçlarla amaçları birbirinden ayırmada, gündelik yaşamı yalnızca idare etmemiz gereken bir yaşam alanına indirgemede en etkili araç. Geri dönmeyi istediğimiz varsayılan şey gündelik: yani gerekli ve evrensel bir nötrleştirilmenin kabulü.

Ertelenmemiş bir haz ihtimalinden gitgide daha fazla feragat edilmesi. Bir arkadaşın dediği gibi, tüm olası suçlarımızın ortalaması.

Kolektifler kendilerini bekleyen uçurumdan nadiren kaçabilirler: gerçeğin uç bir monotonluğa doğru bastırılması, bir dolu bayağı ve sahte şakalarla beceriksizce doldurulmuş yavaş bir dağılma, ortalama bir yoğunluğun özeti olarak topluluk.

Nötrleştirme Liberal Toplumun temel bir karakteristiği. Herkes nötrleştirme merkezlerini bilir, hiçbir duygunun öne çıkmaması gereken, herkesin kendisini frenlemesi gereken ve herkesin bunları böyle tecrübe ettiği yerler: iş faaliyetleri (ve bugünlerde ne bir iş değil ki), gece kulüpleri, bowling pistleri ve golf kursları, müzeler vs. Herkes bu yerlerin ne için olduklarını bildiğinden asıl soru -buna rağmen- neden hala bu kadar popüler olabiliyorlar. Neden, her zaman ve her şeyden öte, fazla derine gidebilecek kıpırtıları çıkartacak hiçbir şeyin olmaması isteniyor? Alışkanlıktan mı? Umutsuzluktan mı? Kinizmden mi? Ya da başka bir şey: çünkü bir yerde olup da (veya başka bir yerde olmak zorunda olup da)

aslında orada olmamanın hazzını hissedebiliyorsun, çünkü temelinde olduğumuz şey artık varolmayan bir noktanın korunması olabilir.

Bunlar muhakkak sorulması gereken ve her şeyden öte politik olanın tam kalbinde bulduğumuz sözüm ona etik sorular: duygusal nötrleşmeye ve belirleyici düşüncelerin potansiyel etkilerine nasıl cevap vereceğiz? Ve ayrıca: modern toplumlar bu nötrleştirmelerle nasıl işliyor, ya da devam eden işleyişinde nasıl gerekli çarklar haline getiriliyorlar? Bizim kolektif deneyimlerimize bakmasızın, imparatorluğun maddi itibarı nasıl oluyor da bizim pes etmeye olan eğilimimizle bağlantılı oluyor?

Bu nötrleştirmelerin kabulü tabii ki, muazzam yaratıcı çabalarla bir arada gidebilir. Bir tek mucit olman ve bu eşsizliğin (çalışmalarının) ispatlarını açıkça üretmen şartıyla delilik noktasına kadar bile deney yapabilirsin. Kırpıntıları hala bilebilirsin, fakat bunları yalnız tecrübe etmen şartıyla, ve bunları dolaylı bir şekilde aktarmakla sınırlısın. Böylece bir sanatçı ya da bir düşünür olarak tanınırsın ve belki de politik olarak dahilsen okyanusa istediğin kadar

şişe atabilirsin, uzağı gören ve diğerlerini uyaran olmanın verdiği vicdan rahatlığıyla.

Birçokları gibi, içe kapanan duygularının kötüye döndüğünü tecrübe ettik: semptomlara bile dönüşebilirler. Kendimizde gözlemlediğimiz katılıklar herkesin kendi sınırlarını belirlemek için koymak zorunda olduğuna inandığı sınırlardan ve dışa çıkmaması gerekenle kendini sınırlamaktan geliyor. Herhangi bir sebepten ötürü bu bölmeler çatlamaya ve kırılmaya başladığından, hoş olmayan şeyler ortaya çıkabilir, dehşetli bile olabilirler ---- fakat bizi korkudan kurtarabilecek bir dehşet.

Bireysel sınırlarımızı ve uygarlığın çizdiği sınırları sorgulamak hayat kurtarıcı olabilir. Gerçek bir toplumun varlığı belli bir fiziksel tehlikeyi gerektirir: düşünceler ve duygular belli bir kişiye yüklenmediğinde, hislerin, fikirlerin, izlenimlerin, duyguların kaygısızca değiştirildiği etkileşimler geri kazanıldığında. Kendi başına topluluğun çözüm olmadığı anlaşılmalı: her yerde ve her zaman, ortadan kayboluşu, sorun bu.

İnsanları, birbirlerinden ve dünyadaki diğer varlıklardan yalıtılmış olarak algılamıyoruz; inkar etmeyi öğrendiğimiz çoklu ilişkilerle bağlanmış halde görüyoruz. Bu inkar, duygusal engellerin, bu deneyimlenen çoklu bağlantılar aracılığıyla değişmesine izin veriyor.

Bu engelleme, sırasıyla, bizi en tarafsız, en cansız, en ortalama hislere alıştırmak için gereklidir; bize hasret bıraktırılan tatilleri, öğle aralarını ya da akşam takılmalarını bir lütufmuş gibi - bir o kadar tarafsız, ortalama ve cansız demek oluyor - ama özgürce seçilmişçesine. Bilhassa Batılılaşmış imparatorluk düzeni bu can sıkıntısı aracılığıyla geliyor.

Bize şöyle denecek: duyguları yoğun olarak paylaşma deneyimini destekleyerek, canlıların yaşamak için ihtiyaçlarına, yani kibarlığa ve sakinliğe karşı gelirsin - sınırlı sayıdaki bir meta gibi bugünlerde çok pahalı. Eğer bununla kastedilen bizim bakış açımızın resmi boş vakitle uyumsuz olduğuyorsa, o zaman kış sporları severler bile itiraf edebilir ki,

bütün kayak yerlerinin yakılıp çevrenin dağ sıçanlarına geri döndüğünü görmek büyük bir kayıp olmazdı. Öte yandan, herhangi bir canlı varlığın, canlı varlık olarak taşıdığı yumuşaklığa karşı değiliz. “Yaşamak yumuşak bir şey olabilir.” Herhangi bir çimen bıçağı bunu dünyanın bütün vatandaşlarından daha iyi biliyordur.

Önerme V

Herhangi bir ahlaki kaygının ve saflık kaygısının yerine bir stratejinin kolektif örgütlenişini koyuyoruz. Yalnızca, gücümüzü geliştirmemizi engelleyen kötüdür. Bu sonucu ekonominin ve politikanın artık ayırt edilemediği gerçeği takip eder. Çeteler kurmaktan korkmuyoruz; ve bizi mafya diyerek kınayanlara sadece gülebiliriz.

Şerh

Bu yalana kandık: bize en özel olan şey bizi genelden ayıran şeydir. Zıddını deneyimliyoruz: Varoluşa ortak bir şeyler getiren her eşsizlik, tutumda ve yoğunlukta hissediliyor.

Kökende birbirimizi bulduğumuz yerden başlıyoruz. Bizdeki en eşsiz olan şey paylaşılmayı çağırıyor.

Fakat şunu not etmemiz gerekir: paylaşmak zorunda olduğumuz, sadece egemen düzenle uyumsuz olan değildir, ancak bu düzen kendi kurallarını koymadığı için her paylaşımın izini sürmeye çabalar.

Örneğin, kışla, hastane, hapisane, tımarhane ve huzur evi metropolde izin verilen tek kolektif yaşam biçimleri. Normal durum, herkesin kendi özel odacıklarında tecrit olmasıdır. Ne kadar güçlü nefret hissetseler de, ne kadar müthiş çatışmalar yaşasalar da başka yerlerde, sona ermeksizin döndükleri yer burası.

Bu varoluş koşullarını biliyoruz ve onlara asla geri dönmeyeceğiz. Bizi oldukça zayıflatıyorlar. Bizi savunmasız bırakıyorlar. Tükenip gitmemize neden oluyorlar.

Tecrit, ilkel kültürlerde, bir topluluk üyesine verilebilecek en ağır cezaydı. Şimdiyse sıradan bir durum. Facianın kalan kısmı mantıken ardından geliyor. Herkesin kendi evinin sahibi olması gerektiği şeklindeki sığ düşünceden dolayı, sokağı polise bırakmak doğalmış gibi gösteriliyor. Önceden, herkese özel alan barınağı verilmemiş olsaydı, dünya bu kadar yaşanmaz hale getirilemeyebilir ve toplumsallık bu kadar kontrol edilemeyebilirdi – alışveriş merkezlerinden barlara, toplantı odalarından arka odalara.

Bizi sakatlayan yaşam koşullarından kaçarken, işgal evlerini buluyoruz; ya da daha ziyade uluslararası işgal evi çevresini. Bu işgal edilmiş alanlarda, birçok sınırlamalara rağmen, kontrolün dışında kalmış kolektif toplaşmalarla deney yapmak mümkün, gücün arttığını biliyoruz.

Biz; ilk olarak, hayatta kalmak için, kendimizi örgütledik: aşırma, hırsızlık, kolektif çalışma, ortak yemekler, yeteneklerin paylaşımı, ekipman, sevgi eğilimleri –ve politik ifade biçimleri bulduk: konserler, gösteriler, doğrudan eylemler, sabotajlar, bildiriler.

Ardından, azar azar, çevremizin bir ortama ve bir ortamdan da bir sahneye dönüşünü gördük. Bir stratejiyi detaylandırmanın yerini ahlaki kuralların aldığını gördük. Normların katılaştığını, şöhretlerin ortaya çıktığını, metaforların işlemeye başladığını gördük; ve her şey oldukça tahmin edebilir oldu.

Kolektif macera kasvetli bir birlikte yaşama dönüşü. Düşmancıl bir tahammül bütün ilişkileri ele geçirdi. Adapte olduk. Ve en nihayetinde karşı-dünya olduğuna inanılan şey egemen dünyanın bir

yansımasından başka bir şey olmadığını gösterdi: hırsızlık, dövüşler, politik veya radikal doğrulama alanlarında aynı şahsi değer biçmeler — duygusal hayatta aynı çıkarıcılık, erişim ve bölge uğruna aynı atışmalar, gündelik hayatla politik eylemlilik arasındaki aynı ayrım, aynı kimlik paranoyası.

Bu zayıflıkları, işgal evi yapısına atfetmiyoruz. Ne reddediyoruz ne de kaçıyoruz. İşgal evinin bize yalnızca paylaşımımızın temelini açıklığa kavuşturursak anlam ifade edeceğini söylüyoruz. Her yerde olduğu gibi işgal evinde de bir stratejinin kolektif yaratımı asimilasyon veya gettolaşmayla bir kimliğe çekilmenin tek alternatifi.

Strateji meselesinde, yenilenin geleneğinden bütün dersleri aldık. Emek hareketinin başlangıcını hatırlıyoruz. Dersler bize çok yakın.

Zira ilk aşamada pratiğe dökülenler, bizim nasıl yaşadığımızla, bu gün pratiğe geçirmek istediğimizle doğrudan bağlantılı. Emek hareketi olarak adlandırılan kuvvetin inşası ilk olarak kriminal pratiklerin paylaşımına dayanıyordu. Gizli grev ödenekleri, sa-

botaj eylemleri, gizli topluluklar, sınıf şiddeti, yasadışı ve muhalif doğalarının bilinciyle geliştirilen, bireysel aklın kazancının anlaşıldığı, ilk işsizlik sigortası biçimleri.

Birleşik Devletlerde işçi örgütlenme biçimleriyle örgütlü suç arasındaki kesişme en somut örnek. Sanaayi çağının başlangıcında Amerikan proleterlerinin gücü işçi toplulukları arasından çıkan, Sermayeye karşı yıkım ve misilleme kuvvetine ek olarak gizli dayanışmaların varlığından geliyordu.

İşçinin suçluya sürekli dönüşümü, sistematik kontrolü gerekli kıldı: herhangi bir özerk örgütlenmeye karşı bir ahlaki anlayışı. Dürüst işçi idealinden öteye giden her şey gangsterlik şeklinde marjinalleştirildi. Nihayetinde, bir yanda mafya diğer yanda ise sendikalar vardı, ikisi de karşılıklı uzuv kesilmesinin ürünleriydi.

Avrupa'da işçi örgütlerinin, devlet yönetim aygıtlarıyla bütünleşmesinin — sosyal demokrasinin temeli — bedeli asgari bir karın ağrısı yaratabilme pozisyonundan feragat olmuştur. Burada da emek

hareketinin ortaya çıkışı, maddi dayanışmalar ve komünizm için acil bir ihtiyaç meselesiydi. Maisons du Peuple⁽¹¹⁾ deneme amaçlı uygulama ve stratejik acilen komünleşmenin ihtiyacı ve devrimci sürecin bir pratik uygulamasının stratejik gereksinimleri arasındaki bu kargaşadaki son sığınaktı.

Ardından emek hareketi stratejik varlık sebebinden kopuk bir ekonomik oyuk olan kooperatif eğilimle ortak yönetim ve seçim zemininde hareket eden politik ve sendikal biçimler arasında ilerlemeci bir ayrışma olarak gelişti. Ayrılmak her hangi bir hedefin terk edilmesinden şu saçmalık doğdu: Sol. Doruk noktasıysa sendikacıların, şiddet yönelimlerini kınadıklarında ve isyancıları kontrol etmek için polislerle işbirliği yapacaklarını duymak isteyenlere duyurduklarında ulaşıldı.

Devletin son günlerde kontrol etme işlevlerindeki artış şunu kanıtlıyor: Batı toplumları tutarlı olma

⁽¹¹⁾ (İnsanların Evi), 1899'da Brüksel'de, Brüksel İşçi Partisinin(POB-BWP) görevlendirilmesiyle Mimar Victor Horta ve on beş zanaatkar tarafından 600 tondan fazla dökme demirden ve "Art Nouveau" - Yeni Sanat - tarzında yapılmış olan bir kamu binası. 700'den fazla mimarın uluslararası tepkisine rağmen, 1965'de yıkıldı ve yerine "Brusselization" - Brükseli Nezihleştirme - bahanesiyle bir gökdelen dikildi.

yeteneklerini kaybettiler. Yalnızca amansız çürüme-
lerini kontrol edebiliyorlar. Bu da, esasen herhan-
gi bir tekrar birleşmeyi engelleme, direnen herkesi
ezme anlamına geliyor. Kaçan herkesi. Sırayı bozan
herkesi.

Nitekim yapacak bir şey yok. Bu toplumların içsel
harabeleri giderek artan sayıda çatlakların ortaya
çıkmasını mümkün kılıyor. Ortaya çıkışların sürekli
tamiri hiçbir şey elde edemez: oralarda dünyalar ku-
ruluyor. İşgal evleri, komünler, radikal fraksiyonlar,
hepsi kendilerini kapitalist ıssızlıktan çıkarmaya ça-
lışıyor.

Genellikle bu denemeler hiçbir şeye varmıyor veya
otarşi⁽¹²⁾den, oturmuş sözleşmeler oluşturamamak-
tan, uygun dayanışmalar kuramamaktan ölüyor.
Ayrıca kendilerini Küresel İç Savaş'ta tam zamanlı
partizan olarak kavrayamamaktan.

⁽¹²⁾ Eski Yunanca (αὐτάρκεια) kelimesine dayanır ("kendi" = αὐτο -ön eki- ve
"yetmek = ἀρκέω)

Fakat bütün bu tekrar birleşme denemeleri kitlesel arzuyla sürekli ertelenen ayrılma arzusuyla kıyaslandığında hiçbir şey.

On yılda, iki nüfus sayımı arasında, yüz bin kişi Büyük Britanya'da kayboldu. Bir kamyonu bindiler, bir bilet aldılar ya da yeraltına geçtiler. Ayrıldılar.

Ayrılışımızda katılacak bir yerimiz, seçecek bir tarafımız, takip edecek bir yolumuzun olması hoşumuza giderdi.

Ayrılan birçoğu kayboluyor. Ve asla ulaşamıyor.

Bu sebeple stratejimiz şu: kaçış merkezleri, ayrılık direkleri, toplanma noktaları yaratmak ve sürdürmek. Kaçaklar için. Terk edenler için. Uçuruma doğru yol alan bir uygarlığın etkisinden kaçabileceğimiz yerler.

Mesele, her biri ayrı ayrı yanıtlandığında bizi depresyona götürecek soruları çözebilecek metotların bulunmasında kendimize araçlar sağlamaktır. Bizi zayıflatan bağımlılıkları nasıl ortadan kaldıracamız?

Artık çalışmaya ihtiyaç duymamak için kendimizi nasıl örgütleyeceğiz?

Doğaya dönmeden metropolün zehrinin ötesine nasıl yerleşeceğiz? Nükleer santralleri nasıl kapatacağız? Bir dost delirdiğinde nasıl psikiyatriyle un ufak etmemeye; ya da hastalandığında mekanistik tıbbın kaba çarelerine başvurmaya zorlanmayacağız? Karşılıklı baskılama olmaksızın nasıl birlikte yaşayacağız? Bir yoldaşın ölümünü nasıl karşılayacağız? İmparatorluğu nasıl yıkacağız?

Zayıflıklarımızı biliyoruz: pasifize edilmiş toplumlarda doğduk ve büyüdük, çözüldük. Yoğun kolektif yüzleşmelerin sağladığı direnci elde etme fırsatımız olmadı. Onlara bağlı olan bilgiyi de. Birlikte geliştirmemiz gereken bir politik eğitim var. Teorik ve pratik bir eğitim.

Bunun için, mekanlara ihtiyacımız var. Kendimizi örgütleyebileceğimiz, gerekli olan teknikleri paylaşarak geliştirebileceğimiz yerlere. Gerekli olduğunu gösteren her şeyle başa çıkabilmeyi öğrenebileceğimiz yerler. İşbirliği yapabileceğimiz yerler.

Herhangi bir politik perspektifi reddetmeseydi, Ba-uhaus'un deneyleri, barındırdığı bütün maddiyat ve sertliğe rağmen, bilgi ve deneyim aktarımı için kendimize mekanlar yaratabileceğimiz fikrini uyan-dırırdı. Kara Panterler'in politik-askeri kapasiteleri güçlendirdikleri, her gün on bin kişiye bedava öğle yemeği dağıttıkları ve özerk basınlarını yürüttükleri böyle mekanları vardı. Çok geçmeden, iktidara öyle somut bir tehdit oluşturdular ki, onları katletmek için federaller gönderilmek zorunda kalındı.

Kendilerini bir güç olarak oluşturanlar, düşman-lıkların küresel seyrinin partizanları olduklarını bi-lirler. Şiddet olarak adlandırılana başvurmak veya onu reddetmek sorunu böyle bir partizanda ortaya çıkmaz. Çevik kuvvet polislerinin ve gazetecilerin birleşmesi ile birlikte pasifizm, İmparatorluğun hiz-metindeki tamamlayıcı bir silah gibi ortaya çıkar. Bizi ilgilendiren hususlar bize dayatılan asimetrik çarpışma hususlarıdır; pratiklerimize uygun ortaya çıkma ve ortadan kaybolma yolları düşünmeliyiz. Yürüyüşler, yüzümüz maskesiz eylemler, öfkeli pro-testolar: bütün bunlar egemen tahakküm rejimiyle mücadeleye uygun olmayan yöntemler. Pul pul olan

günümüz öznelliğinin liderlerimize de uzandığını düşünecek olursak onlara yüz veren insanlardansa maddi aletlere saldırmak daha akıllıca görünüyor. Bu tamamen stratejik düşünüşten ötürü. Bu nedenle, bütün gerillalara özgü operasyon yöntemlerine dönmeliyiz: anonim sabotaj, üstlenilmeyen eylemler, kolayca kopyalanılan tekniklere başvurma, hedefli karşı-saldırıları.

Bu kendimize yaşamak ve savaşmak için sağladığımız araçlarla ilgili ahlaki bir soru değil, fakat kendimize sağladığımız araçlar ve onların kullanımıyla ilgili taktik bir soru.

“Kapitalizmin hayatlarımızdaki ifadesi, üzüntüdür,” demişti bir dost.

Şimdiki nokta zevke dayalı ortak bir kavrayışın somut koşullarını yaratmak.

Önerme VI

Bir taraftan komünizmi yaşamak isterken; diğer taraftan da anarşiyi yaymak istiyoruz.

Şerh

Ayrışmanın en aşırı olduğu zamanlarda yaşıyoruz. Metropolün bunaltıcı normalliği, yalnız kalabalıkları; imkansız, atomlardan meydana gelen bir toplum ütopyasını ifade ediyor.

En radikal ayrışma, komünizm kelimesinin anlamını açığa çıkarır.

Komünizm politik veya ekonomik bir sistem değildir. Komünizm Marx olmadan da idare edebilir. Komünizm, SSCB'yi zerre kadar umursamaz. Aslında her şeyin bizi o yöne ittiğini biliyoruz ve bunu görmezsek; son elli yıldır her on yılda bir, “komünizmin ne olduğuna bakın!” diye sızlanarak Stalin'in suçlarını yeniden keşfediyormuş gibi yapanları açıklayamayız.

Şu ana kadar komünizme karşı söylenegelmiş olan tek argüman ona ihtiyacımız olmadığıydı. Elbette, son dönemlere kadar orada burada, sınırlı da olsa hala bir şeyler vardı; paylaşılmış ve ayakta kalmış diller, düşünceler ve mekanlar, en azından solmalarına yetecek kadarı. Dünyalar vardı ve iskan edilmişlerdi. Komünizm sorusu üzerine düşünmeyi ve bu soruyu gündeme getirmeyi reddedişin, pratik argümanları vardı. Bunlar silinip süpürüldü. Seksenler, buna göğüs gerdiği kadar, bu nihai temizlemenin travmatik kaynak noktası olarak da kaldı. O zamanlardan beri tüm sosyal ilişkiler acı çekme haline dönüşmüştür, ta ki herhangi bir anestezinin, yalnızlığın tercih edilebilir kılındığı noktaya kadar. Bir anlamda, Varoluşsal Liberalizm, bizzat kendi zaferinin aşırılığıyla, bizi komünizmin eşiğine sürükledi.

Komünist sorgu, dünyayla, başka varlıklarla, kendimizle olan ilişkimizi anlamakla alakalıdır. Değişik dünyalar arasındaki etkileşimin, iletişimin üzerinde durmakla ilgilenir. Küresel mesafenin birleştirilmesiyle değil; algılanabilir olan ile, dünyaların çoğulluğuyla denebilir. Bu açıdan bakıldığında komünizm tüm zıtlaşmaların sonu değildir, her şey söylenip

yapıldıktan sonra, toplumun varacağı bir son noktayı tasvir etmez; zira dünyaların etkileşimi zıtlaşmanın da aracılığıylaadır. Eski bir arkadaş, “İnsanlar arasındaki anlaşmazlığın yalnızca İnsanın kendisiyle alakalı olmadığı burjuva toplumunda, kaybedilenler tam olarak doğru anlaşmazlıklardır, nitelikli olan anlaşmazlıklar. Komünist, kolektif bir ruh yaratmak istemez. Yanlış anlaşmazlıkların imha edildiği bir toplum yaratmak ister ve bu yanlış anlaşmazlıkların imha edilmesiyle, tüm olasılıklar doğru anlaşmazlıklara yatkın hale gelir.” demişti.

Onların da iddia ettikleri üzere, şu açıktır ki bana neyin uyduğu, neye ihtiyacım olduğu, dünyamı neyin oluşturduğu soruları; yasal olarak zorlanan özel mülkiyet kurmacasına, neyin bana ait olduğuna, neyin benim olduğuna indirgenmiştir. Bir şey, onu kullanımının gerçekliğine ne kadar dahilse o kadar bana aittir – herhangi bir kanuni maddenin değerine göre değil.

Sonuçta, özel mülkiyetin, onu koruyan güçlerden başka gerçekliği yoktur. Yani komünizmin sorusu, bir yandan, polisten kurtulmak, öte yandan da bir-

likte yaşıyanlar arasındaki paylaşım ve kullanım yollarını ayrıntılandırabilmektir. O, her gün “bir rahat ver!” ve “her neyse!” ile engellenen sorudur. Elbette, komünizm belirlenmiş değildir. İrdelenmeli, gerçekleştirilmelidir. Ona karşı olan hemen her şey, bir bitkinlik ifadesine dönüşür: “Asla başaramayacaksınız... İşe yaramaz... İnsanlar ne iseler odurlar... Kendi hayatını yaşamak zaten yeterince zor... Enerjinin bir sonu vardır, her şeyi yapamayız.” Fakat bitkinlik bir argüman değildir. Bir durumdur.

Yani komünizm paylaşma deneyimiyle başlar. İlk olarak, ihtiyaçlarımızın paylaşımıyla. Kapitalist yönetimin, bizi alıştırmadığı ihtiyaçlar. İhtiyaçlar hiçbir zaman, aynı anda dünyalara ihtiyaç duymadan bir şeylere ihtiyaç duymakla alakalı değildir. İhtiyaçlarımızın her biri bizi, tüm bu kepezeliğin ötesinde, o ihtiyacı deneyimleyen herkese bağlar. İhtiyaç sadece algılayan bir varlığın kendi dünyasındaki şu ya da bu unsura anlam vermesini sağlayan ilişkinin adıdır. Bu yüzden hiçbir dünyası olmayanların –örneğin büyük kent öznelliklerinin- yalnızca nazları vardır. Bu yüzden kapitalizm, şeylere duyulan ihtiyacı hiçbir şeye benzemediği kadar tatmin etmesine

rağmen, sadece evrensel memnuniyetsizlik yayar: tatmin edebilmesi için, dünyaları yok etmesi gerekmektedir.

Komünizm derken, belli bir önem verme disiplinini kast ediyoruz.

Komünizm pratiğine, yaşadığımız haliyle, Parti diyoruz. Beraber bir engeli aştığımızda veya daha yüksek bir paylaşım seviyesine ulaştınca, “Partiyi kurmakta olduğumuzu” söylüyoruz. Muhakkak ki, şu an habermiz olmayan başkaları da bir başka yerde Partiyi kurmaktadır. Bu çağrı onlara atfedilmiştir. Şu anda hiçbir komünizm deneyimi; örgütlenmeden, kendini başkalarına bağlamadan, krizlerde taraf seçmeden, savaş açmadan hayatta kalamaz. “Çünkü yaşamı dağıtan vahalar ⁽¹³⁾ onlara sığınacağımız zaman yok olurlar.”

Anladığımız kadarıyla, komünizmi kurma süreci yalnızca komünleşme hareketlerinin yığını biçimini alabilir: şu-ve-bu mekanları, şu-ve-bu makineleri,

⁽¹³⁾ Çöl koşullarından yalıtılmış - çevresinde su kaynağı ve yaşamın olduğu - bölge. (ing: oasis)

şu-ve-bu bilgileri kamusallaştırma hareketleri. Yani, onlara ilişkin paylaşım biçiminin detaylandırılması. Başkaldırı tek başına yalnızca bir hızlandırıcıdır, bu süreçte belirleyici bir andır. Amaçladığımız gibi, Parti – her şeyin berraklık kuvvetiyle hayali hale geldiği – bir örgüt değildir ve – her şeyin saydam-sızlık kuvvetiyle, bir dalavere gibi koktuğu – bir aile de değildir.

Parti bir mekanlar, altyapılar, toplumsal yöntemler ve o mekanların arasında gezinen rüyalar, bedenler, mırıltılar, düşünceler, arzular topluluğudur; o yöntemlerin kullanılışı, altyapıların paylaşımıdır.

Parti fikri, en az seviyede bir resmiyetin gerekliliğine karşılık verir, bu resmiyet bizi hem ulaşılabilir hem de görünmez kılar. Parti, paylaşımımızın temelini kurmak için kendimizi açıkladığımız komünist biçime aittir. Böylece son katılım, en azından en kıdemli olana eşit sayılacaktır.

Daha yakından bakıldığında, Parti yalnızca şu olabilir: sezginin, bir kuvvet olarak oluşumu. Dünyaların takımadalarının, savaş düzeni alması.

İmparatorlukta; çiftlikleri, okulları, askerleri, ilaçları, toplu konutları, düzenleme masaları, yayınevleri, sipariş teslim araçları ve metropolünde köprü ayakları olmayan bir politik kuvvet ne olurdu? Bazılarımızın hala Kapital için çalışması gerektiği, giderek daha da absürd görünüyor – her zamanki düşman bölgesine sızma işleri de tabii.

Partinin rahatsız edici gücü aynı zamanda da bir üretim gücü olduğu gerçeğinden kaynaklanıyor, fakat, özünde, o ilişkiler yalnızca tesadüfi üretim ilişkileri.

Son analizde, kapitalizm tüm ilişkilerin üretim ilişkisine indirgenmesinden ibarettir. İşten aileye kadar, tüketim yalnızca genel üretimin, toplumun üretilişinin bir başka bölümü olarak görünmektedir.

Kapitalizmin devrilişi, başka türlerde ilişkiler için koşul yaratabilenler ile sağlanacaktır.

Dolayısıyla bahsettiğimiz komünizm, tarihsel olarak “komünizm” diye adlandırılmış olan ve aslında

çoğunlukla sosyalizmden başkası olmayan, tekelci devlet kapitalizminin tam tersidir.

Komünizm yeni üretim ilişkilerinin genişlemesiyle değil, onların yıkılmasıyla kurulur.

Sosyal çevremizde ve kendi aramızda üretim ilişkilerine sahip olmamak demek, sonuç arayışının sürecin kendisine dikkat vermekten daha önemli olmasına asla izin vermemektir; bütün değer yargılarını iflas ettirmek ve duygulanım ile işbirliği arasındaki ilişkiyi koparmadığımızı izlemektir.

Dünyalara, onların algılanabilir düzen biçimlerine dikkat kesilmek tam olarak üretim ilişkileri gibi bir kavramın soyutlanmasını imkansız kılan şeydir. Açtığımız mekanlarda, paylaştığımız koşulların etrafında, aradığımız bu iyiliktir, bu deneyimdir. Bu deneyimin içeriğinde, çoğunlukla her şeyin bedava olduğunu duyarız. Bedava yerine, komünizmden bahsetmeyi tercih ederiz – çünkü bu özgürlük pratiğinin örgütlenme ve politik karşıtlık konusunda kast ettiklerini unutamayız.

Yani, Partinin kuruluşu, en belirgin yanıyla, kullanımımızda olanın paylaşımını veya kamulaştırılmasını içerir. Bir mekanı kamulaştırmanın anlamı şudur: kullanımını ücretsiz hale getirmek ve bu özgülleştirme temelinde damıtılmış, yoğunlaştırılmış ve karmaşılaştırılmış ilişkilerle denemeler yapmak. Eğer özel mülkiyet özünde, herhangi bir insanı sahip olduğu bir şeyin kullanımından mahrum etme gücü ise, kamulaştırmak da yalnızca İmparatorluğun elçilerini aynı mülkten yoksun bırakmak demek olabilir.

Her yönden; rahatsız edici ve yapıcı, negatiflik ve pozitiflik, yaşam ve hayatta kalış, savaş ve gündelik arasında seçim yapma zorbalığına karşı çıkarız. Ona cevap vermeyeceğiz. Bu bölüştürme alternatifinin, nasıl varolan örgütleri parçalayıp yeniden parçaladığının oldukça farkındayız. Yayılmış bir güç için, ona zarar veren bir aracın yok edilişi yapıcı bir durum mudur, rahatsız edici mi, bunu söylemesi imkansızdır – eğer beslenmeyle ilgili veya medikal öz-yönetime ulaşmak bir savaş hareketi veya eksiltme olarak sayılıyorsa.

Bir yürüyüşteki gibi, yoldaşlarımızı iyileştirme becerisinin hasara yol açma becerimizi gözle görülür biçimde artırdığı, koşullar olabilir. Silahlanmamızın, bir örgütün fiziksel oluşumunun bir parçası olmayacağını kim söyleyebilir? Ortak bir stratejide anlaştığımız zaman, rahatsız edici ve yapıcı olan arasında bir seçim yoktur; her seçimde gücümüzü neyin artıracacağı ve neyin ona zarar vereceği, neyin fırsat olup neyin olmadığı mevcuttur. Belirginlik yetersiz ise tartışma olur, en kötü durumda, kumar olur.

Genel olarak, kapitalizmin topyekün olarak ortadan kalkacağı ana kadar, bu çöküşten sağ kurtulabilmeye muktedir olan bir güçten ve bir gerçeklikten başka kapitalizme tam anlamıyla saldırabilecek bir şey görmüyoruz.

O an geldiği zaman, iş genelleşmiş sosyal çöküşü kendi avantajımıza çevirmekte bitecektir. Bir çöküş (Arjantin ya da Sovyetler gibi) bir devrim durumuna dönüştürmekle alakalı olacaktır. Maddesel özyönetimi, Emperyal makinenin sabotajından ayrı tutanlar, iki durumu da istemediklerini gösteriyorlar.

Yakın zamandaki en büyük paylaşma deneyiminin, 1868 ve 1939 yılları arasındaki İspanyol anarşist hareketi olmuş olması, komünizme bir itiraz değildir.

Önerme VII

Komünizm her an mümkündür. Bu güne kadar bizim tarih dediğimiz şey hiçbir şeydir. Tarih daha çok insanlar tarafından yönlendirilmek üzere icat edilmiş dolambaçlı anlamlar düzenidir. Mesele şu ki, bu tarihin şimdi sahip olduğu felaketler toplamından başka bir şey olmayan bu son yüz yılı, komünizm sorununun daha fazla ertelenemeyeceğini göstermekte. Bu ise bizim daha fazla öteleyemeyeceğimiz bir erteleme.

Şerh

“Fakat tam olarak ne istiyorsunuz? Ne öneriyorsunuz?” Bu tür sorular masum gibi görünüyor olabilir. Ancak ne yazık ki, bunlar soru cümleleri değildir. Bunlar operasyonel meselelerdir.

Kendisini yabancı bir Size ifade eden her bir Bize atıfta bulunmak, bu Bizin bir şekilde beni isimlendirmesi ve bana nüfuz etmesi tehdidinin öncelikle savuşturulması anlamına gelir. Dolayısıyla yalnızca belirli terimleri kullanan kişiyi oluşturur.

Yani, bugünkü hakim ayrışmanın metodik örgütlenmesinde, terimlerin dolaşımına, sadece sahibinin veya yazarının ispatını gösterebildiği bir durumda izin verilir. Kamusal alanda risk teşkil etmeyen ve sadece Onlar tarafından izin verilenler anonim şekilde yayılabilirler. Ve ortada öyle bir gizlilik var ki: bizlerin canını sıkan mevcut dünyada kısıtlanmış olmamızda yapılabilecek öneriler, bulunabilecek alternatifler vardır. Başka bir şekilde ifade edilirse, içine kısıtıldığımız durumdan bir çıkış yolu vardır, eğer tarafsız bir usulle akliselim insanlarla tartışsak. Ama hayır, “Durum”dan farklı bir şey söz konusu değil. Küresel İç Savaş’ın bir “dışarı” yok. Çaresiz bir biçimde oradayız. Bütün yapabileceğimiz ayrıntılı bir strateji geliştirmek. Mevcut durumun bir analizini yapıp, onun içerisinden bir strateji geliştirmek. Bu mümkün olan tek devrimci Biz: Aynı hatta hareket eden herkese açık ve yaygınca dağılmış somut bir Biz.

Bu metni yazdığımız 2003 Ağustos’unda söyleyebileceğimiz, son yirmi yıldır muazzam derecede saldırgan bir Sermayeye karşı karşıya olduğumuzdur. Anti-terörizmin etkisi ve ölmüş emek hareketlerinin

son kazanımlarının da yok edilmesi, insanlar üzerinde baskın bir kısıtılmışlık ruh hali yarattı.

Toplumun yöneticileri hiç olmadıkları kadar hangi hakları olduklarını, ellerinde hangi araçları tuttuklarını iyi biliyorlar. Sözgelimi, kurdukları programlı saf dışı bırakma sürecine, metropollerde yaşayan ve yaşamaya devam edecek olan aşırı silahsızlandırılmış dünya alt-orta sınıfının yumuşak bir direnişi dahi sergileyemeyeceklerini biliyorlar. Aynen, öncüsü oldukları karşı-devrimin şu andan itibaren milyonlarca ton betona, binlerce şehrin mimarisine kazındıklarını bildikleri gibi. Uzun dönemde Sermaye'nin planı, kapitalist değerlendirmenin ve yargıların aralıksız ve engellenemez bir şekilde yaşamın her alanını kuşatabileceği, birbiriyle bağlantılı ama ayrıştırılmış yüksek güvenli bölgeler oluşturmak gibi görünüyor.

Mekansızlaştırılmış vatandaşlardan oluşan imparatorluğun bu konfor bölgesi, azalan artan ya da sabit düzeyde bir kontrolün hüküm süreceği bir çeşit polisleştirilmiş mekan-zaman oluşturacaktır. Onlar pasifleştirme sürecinde ilerledikçe, dünyanın geri

kalanı da uygarlaştırılacak devasa topraklar olarak nesneleştirilecektir.

Onlarca yıldır İsrail’de gerçekleştiği gibi, kuşatılmış yerleşim alanları arasındaki ilişkide test edilen zalimce deneyler, gelecek toplumsal yönetimlere model oluşturuyor. Bizler, bütün bu süreçte Sermaye için asıl meselenin toplumu tabandan yukarı kendi imgesinde yeniden inşa etmek olduğundan şüphe duymuyoruz.

Her ne biçimde ve maliyette olacak olursa olsun. Arjantin örneği ile de gördük ki, bütün bir ülkenin ekonomik olarak çökmesi bile sermaye için ödenemeyecek bir maliyet değildir.

Bu bağlamda, bizler şu üç taktiksel gerekliliği hissedilen herkesle müttefikiz:

- 1.** Kelimenin her anlamıyla, solun yeniden birleşmesini önlemek
- 2.** Doğal tahribattan toplumsal hareketlere, ortaklaşma sürecini ve partinin inşasını ilerletmek
- 3.** İmparatorluk makinesinin hayati sektörlerinden kopuşlar yaratmak

Bir

Belirli aralıklarla Sol bozguna uğramaktadır. Bundan memnuniyet duyuyoruz, fakat yeterli değildir; biz onun nihai hezimetini yaşamasını istiyoruz. Tedavi edilemez biçimde. Böylece uzlaşmacı muhalefetin hayaleti, kapitalist fonksiyonlarla bağdaşamayacaklarını bilenlerin zihinlerini daha fazla bulandıramaz.

Bugün herkesin kabul ettiği (fakat bizler bunu halen yarından sonraki gün olarak mı hatırlayacağız) Solun, liberal topluma özgü etkisizleştirme mekanizmalarının ayrılmaz bir parçası olduğudur. Sosyal çöküş gerçeğini ne kadar ortaya çıkarırsa, sol daha fazla sivil toplumun yardımını çağırır. Polis keyfi isteklerini cezaya tabi olmadan daha fazla uyguladıkça, sol da kendini daha fazla pasifist olarak adlandırıyor.

Devlet formalitelerini ne kadar fazla kaldırıp atarsa, onlar da o kadar itaatkar vatandaş haline geliyorlar. Bizim geçim kaynağımıza el koyma baskısı arttıkça, eğer bizim efendilerimizin bir himayesi yoksa, sol bize daha fazla beklemeyi ve uzlaşmayı öğütlüyor.

Bu sol, bugün, bize sosyal savaş cephesinde açıkça karşımızda duran hükümetlerle karşılıklı olarak oturmamızı, otoriteye karşı samimi olmamızı, şikayet dilekçelerimizi yazmamızı, talep listeleri oluşturmamızı, politik ekonomi çalışmamızı tembihleyen soldur. Léon Blüm⁽¹⁴⁾'dan Lula⁽¹⁵⁾'ya Sol, insanlığın partisi, yurttaşların partisi ve uygarlığın partisinden başka bir şey olmamıştır. Bugün programları karşı-devrimci programla bütünüyle uyuşmaktadır. Bizi kötürümleştiren yanılısamalar orkestrasının muhafazasıyla. Solun mesleği bu nedenle sadece imparatorluğun gücünün yetebileceği bir hayali yorumlamaya çalışmaktır. İmparatorluk, Modernizasyonun idealist yönünü, kapitalizmin dayanılmaz ilerleyişinin ihtiyacı olan buhar vanasını temsil eder. Hatta Fransa Gençlik Bakanlığı'nın yayınlarında bile utanmazca yazmaktadır: “Şu andan itibaren herkes bilmektedir ki, kendi vatandaşlarının somut yardımları olmadan, devlet toplumu sosyal bir patlamadan koruyacak ne araçlara ne de zamana sahiptir.”

¹⁴ Léon Blum, Fransa'nın ilk sosyalist ve Yahudi başbakanı. (1936-37, 1938, 1946-47)

¹⁵ Luiz Inácio Lula da Silva, Brezilya (2003-2011) devlet başkanlığı yapmış siyasetçi.

Toplumsal hoşnutsuzluk kanalını sürekli açık tutmak anlamına gelen Solu yok etmek bu gün sadece gerekli değil aynı zamanda mümkündür. “Emperyal yapılar gitgide güçlendikçe, içinden doğduğu emek hareketinin mezar kazıcısı olan emekçi solun en ileri aşaması, adı Negricilik olan yeni küresel bir kültürel sola geçişe tanıklık ediyoruz.

Bu yeni Sol, yakın zamanlarda kısırlaştırılmış Küreselleşme Karştı Hareketin üzerine sakat bir şekilde inşa edilmiştir.

Vaat ettikleri tuzaklar, eskileri çoktan gitmişken halen etkili değiller. Bizim görevimiz, pratikte olduğu kadar teoride de, küresel solun harekete geçtiği her yerde onu tahrip etmek, onu şekillendiren önemli anları düzenli olarak sabote etmektir.

Bu yüzden bizlerin Genova’daki başarısı devlet organlarına, sermayeye ya da polise karşı giriştiğimiz görkemli meydan okumadan çok, Kara Blok’un eylem taktiklerinin sokağın her bir parçasına yayılarak Tute Bianche’nin beklediği zaferi bozmasında yatar.

Yine de, bizim başarısızlığımız, sokaklardaki bu zaferi pasifistlerce sistematik olarak evrilmeye çalıştıkları bir hayaletten başka bir şeye, pozisyonumuzu daha da genişletebileceğimiz bir alana dönüştürmeyi bilemeyişimizdir. Küresel Solun sosyal forumlara bu geri çekilişi şimdi bizim saldırmamız gereken noktadır.

İki

Her şeyi işler kılma baskısı, yıldan yıla artıyor. Sosyal sibernasyon⁽⁶⁾ işledikçe, normal durum da önemli hale geliyor. Neticede krizler ve arızalar mantıksal bir çerçevede artıyor. İmparatorluğun bakış açısından ise, elektrik kesintisi, doğal bir fırtına ya da bir toplumsal hareketlilik, hepsi aynı anlama geliyor. Hepsi birer kargaşa. Hepsinin kontrol edilmesi ve yönetilmesi gerekiyor. Şimdilik, imparatorluk yaşadığı her bir kesintiye karşı, tepki veriyor, kendini dünyalara daha da yerleştiriyor ve yeni sosyal denetim deneyleri yapıyor ve bunların hepsi bizlerin zayıflık hesabına yazılıyor. Daha sağlam olarak kendini dikkatlice toplumun içine yerleştiriyor.

¹⁶ Toplumun bilişim teknolojisiyle kontrol altına alınması

İmparatorluk her defasında durumun normale döndürücüsü olarak kendini gösteriyor.

Bizim görevimiz, bunun tam aksine istisnai durumu gerçekçi kılmak. Gerçekçi olarak, bizler şirketleşmiş toplumu bloke etmede, normale geri dönme arzularından farklı arzularla doldurulmuş blokajlarla başarılı olacağız. Bu bir doğal felaket ya da grev sırasında olana oldukça benzerdir: bağımlılıklarımızın düzenli durağanlığının sekteye uğramasıdır. İhtiyaçların varlığı, her birinin arasında açıkça duruyor - bizi birbirimize bağlayan ancak aynı zamanda bizi birbirimizden ayırandır da (o komünist esas). Bunu gizleyen o utancın örtüsü ise yırtılmış durumdadır.

Dünyayla, ötekilerle, kendinle olan karşılaşmalarda, çarpışmalarda, yeni fikirlere açık olma, komünizm olasılığı hakkındaki çekinceleri yok etmek için yeterlidir. Emperyal gücün hüküm sürdüğü teröre karşı, şimdi bizim ihtiyacımız olan şey kendimizi örgütlememiz, (acilen kendimizi, temel ihtiyaçlarımıza göre örgütleyerek) büyümemiz, genişlememiz ve sonunda etkili istisnai durumları nihai olarak kurabilme becerileridir. Bu, özellikle toplumsal hareket-

lerde ortaya çıkıyor. Toplumsal hareketlerin açığa çıkardığı şey, asıl fark yaratacak olanın burada ve şimdi olandansa nereye hareket ettiğimizdir. Şimdiye kadarki bütün toplumsal hareketlerde, zamanı yakalamaktan kaçınmalarından ve neden bir araya gelemediklerinden çok, birbirlerini ötelemelerini açıklayan hep bir ön yargı olmuştur.

Bağlılığın ortadan kaldırılabilir olduğu toplumların özel yapısı, böylece çok değişken oluyor. Ayrıca onların değişmez dramatik yanları da; medyada vurgulanan popüler çınılamalar sağ olsun; sonra bu telaşlı yığılma, yavaş ama kaçınılmaz erozyon nedeniyle; ve son olarak bu kuruyan hareket.

Fakat bizler, bu tür bir süreklilik aramıyoruz: bulabileceğimiz binalar, broşürler basacağımız fotokopiler. Bizim aradığımız süreklilik, aylarca mücadele ettikten sonra bizi işe geri dönmeye mecbur bırakmayan, eskisi gibi çalışmamızı gerektirmeyen ve zarar vermeye devam etmemizi sağlayan bir sürekliliktir. Ve bu ancak mücadeleler esnasında inşa edilebilir. Bu ortaya acilen maddi paylaşım koyarak,

devrimci savaş makinesini yaratarak, partiyi inşa ederek mümkün olur.

Daha önce söylediğimiz gibi, kendimizi ihtiyaçları-mız temelinde örgütlemeliyiz – yeme, uyuma, düşünme, sevme, biçimler yaratma, güçlerimizi koor-dine etmenin kolektif sorunlarına cevap bulabilmeyi becerebilmek için - ve bunun İmparatorluğa karşı savaşta bir fırsat olduğunu idrak etmeliyiz.

Sadece bu yolla, her yerde kabul edilen ve uygulanan Varoluşsal Liberalizmin mantıksal uygulamasına ve katı neticesi olan Ekonomik Liberalizme karşı koya-biliriz. Neo-Liberalizmle mücadele etmek isteyenler de dahil, sanki bu bağlı olduğumuz temel hakkımız-mış gibi. Bu Partinin inşa edileceği yoldur; İmpara-torluğun karşı karşıya kalacağı, her bir yasa dışılık tarafından geride bırakılmış yaşanılabilir alanların bir izi olarak. znelliklerin ve devrimci kolektifle-rin, gerçekten neden oluştuklarını gösterdikleri gibi nasıl daha az acayip hale geldiklerini farketme ko-nusunda başarısız olmayacağız.

Üç

O zaman şunu fark etmeliyiz ki, İmparatorluk, eşzamanlı iki yapının tekelliğinden oluşmuştur: bir tarafta “objektif” bilimsel tekellik ve bu bilimin deney teknikleri, diğer tarafta ise öznelerin kendi kendilerini ayırttıkları metodların ait olduğu dini tekellik –psikanalitik yöntemin direkt ilişkide olduğu bir tekellik. Bir tarafta öz dünyada bir kısıntıymış gibi öz ile her türlü ilişkiden bağımsız olarak dünyayla kurulan ilişki, diğer tarafta dünya benden bağımsızmış gibi dünya ile her türlü ilişkiden bağımsız öz ile kurulan ilişki. Böylece, din ve bilim öyle alanlar yarattılar ki, imparatorluk kendine serbestçe dolaşma imkanı buldu.

Elbette ki, bu tekeller imparatorluğun alanlarına bağlı olarak dağıtıldı. Dini söylevin dirayetini yitirdiği sözde “gelişmiş ülkelerde” bilimler, güce tam bir topluluk oluşturma imkanını verecek “hakikatin” söylevini oluşturdu. Bu yüzden burası bizim ayrılmayı başlatacağımız yer olmalı.

“Bilimlerden” kopuşlar sağlamak bir kaleyi fetih ya

da yerle bir eder gibi üst üste saldırmak anlamına gelmekten çok, zayıf yanlarını açığa çıkararak, bu zayıf yanları hedefleyenlerle birlikte delip geçmeyi ifade ediyor. Toplumsalın sahte yoğunluğunu kalıcı bir şekilde çatlatacak benzer bir yolla, bilimin her bir dalı bizler için stratejilerle dolu bir savaş alanı da sunuyor. Uzunca bir zaman, Bilim Cemiyeti çoğunluğu rızaya dayalı ve nezaketin kurallarına çok sadık büyük birleşik bir aile fotoğrafı sunmayı başardı. Hatta büyük politik olaylar bilimle bağdaştırıldığında bile: pürüzsüz resimdeki iç ayrışmaları gizlemeye çaba sarf ederek, eşi olmayan bir terör estirdiler. Dışarıya yönelik terör: gerçekleri gizleyerek bilimsel tanımına uymayana karşı yapılan şey. İçeriye yönelik terör: kibar ama muhtemel bir sapkınlığa karşı sert bir ihraç. “Sevgili Meslektaş...”

Her bir bilim bir dizi hipotez yürürlüğe koyar; bu hipotezler gerçekliği inşa ederken bir çok hüküm içerir.

Bugün, bu, geniş bir şekilde kabul edilmekte. Burada inkar edilen şey, belirli bir dünyayı algılama biçimini ve belirli bir yaşam biçimini içeren bu kararların

her birine verilen etik değerdir (Örneğin, varolmayı bir “genetik program”ın kobayı olarak ya da varolmayı serotonin⁽¹⁷⁾e indirgenmiş bir zevk meselesi olarak deneyimlemek).

Bu açıdan değerlendirince, bilimsel dil oyunları onu kullananlar arasında değil daha çok onu reddedenler arasında bir iletişim kurma amacıyla yapılmışa benziyor. Bilimsel faaliyetlerin yazıldığı hava geçirmez aygıtlar –laboratuarlar, sempozyumlar vb. - deneyimledikleri ile kurguladıkları dünya arasında ayrılık taşırlar. Ana araştırmanın her zaman bir şekilde askeri-ticari çıkarla ilgili olduğunu ve bu çıkarların içeriği ve araştırmaların ana motivasyonunu belirlediğini söylemek yeterli bir yöntem değildir. Bilimin küresel pasifleştirmeye katılması sadece hüküm süren düzenin devamlılığıyla bağdaşan deneyleri gerçekleştirmesi ve hipotezleri test etmesi boyutunda gerçekleşir.

Küresel düzeni tahrip etme kapasitemiz ise muhalif deneySELLiklere alanlar açmaya bağlı. Nasıl bu dünyaların çokluğu bilimsel uygulamaların kendilerini ifade

¹⁷ İnsanda mutluluk, canlılık ve zindelik hissi veren bir nörotransmitterdir.

etmesi için gerekliyse, bu deneylere uygun dünyaları üretebilmemiz için de bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak lazım.

Bu süreçte, eski mekanik ve Pasteurcü tarz hekimliği uygulayanlar, bütün modern çağ akıl karışıklıklarını bir tarafa bırakarak “geleneksel” tarzda hekimlik yapanlara katılmalılar. Bilimsel araştırmalara bağlılık, bilimsel deneylerin doğruluğuna ve tarafsızlığına şüpheyle yaklaşmaya dönüşerek sona ermeli. Üretimi olmayan tarım uygulamaları organik kategorisi ötesinde ilerlemeli. Sürekli “Vatandaşlığı” müdafaa edenlerden ve kişisel gelişim seminerlerinin laf kalabalığı arasından “Milli Eğitim”in katlanılmaz çelişkilerini hissedenlerin sayısı gittikçe artmalı. “Kültür” artık biçim yaratıcılarıyla yapılan işbirliğinden övünç duymamalı.

İttifaklar her yerde mümkündür.

Etkili olabilmek için, kapitalist dolaşımı kesintiye uğratma perspektifi, kopuş süreçlerinin çoğalmasını ve bu kopuşların pekiştirilmesini gerektiriyor.

Bizlere: “Öyle veya böyle sizi mahkum edecek bir alternatifte takılmışsınız. Ya anında saf dışı bırakılacağınız bir şekilde İmparatorluk için bir tehdit oluşturmada başarılı olacaksınız, ya da başarısız olup, yine kendinizi mahvedeceksiniz.” diyecekler.

Bize kalan ise başka bir amacın varlığında üzerinde yürüyeceğimiz sadece bizler için yeterli olan ince bir sırttır. Yaşamak ve devam etmek için bu sesi duyan herkes için.

*“ Metnin yazarlarıyla iletişim kurarak
Fransızcadan tercüme eden Lawrence
Jarach’ın İngilizce çevirisi esas
alınarak Türkçeleştirilmiştir. ”*

www.sosyalsavas.org
sosyalsavas@riseup.net

Anti-Copyright

“Gençlik sürekli bekliyor.
Vakitlerinin gelmesini
bekliyorlar, işçilerin ve hatta
yaşlıların yaptıkları gibi.
Memnuniyetsiz olanlar ve kafa
patlatanlar, hepsi bekliyorlar.
Onlar bir gücün ortaya çıkmasını,
parçası olacakları bir şeyi
bekliyorlar; geçmişteki gibi aynı
hataları yapmayacakları bir çeşit
yeni enternasyoneli. İlk ve son
olarak geçmişten kurtulmak için
bir şans bekliyorlar.

BİZ BAŞLADIK BİLE...”

SOSYAL SAVAŞ
YAYINLARI